

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

nr. 244 oktober 2020

ipa ROTTERDAM

[HTTP://ROTTERDAM.IPA-NEDERLAND.NL](http://rotterdam.ipa-nederland.nl)

Voorzitter:
Ton Rappa
0622072076
E-mail: tronix3068@rappanet.com
IPA.Rotterdam62@gmail.com

Vice-voorzitter:
Henri Appeldoorn
0613859129
E-mail: henri.appeldoorn@politie.nl

Penningmeester/IPA artikelen:
Ina Alberts - de Visser
0634888708
E-mail: inah59@hotmail.com

Secretaris:
Klaas Blokland
0653383798
E-mail: Klaas.blokland.1@politie.nl

Contactsecretariaat:
Teck Dui
0611392478
E-mail: teck.dui@politie.nl

Ledensecretaris:
Jan van de Woestijne
010-5920383 (p)
E-mail: janwoes@gmail.com

Eindredactie:
Tim Dekker
0650216746 (p)
E-mail: dekker.t2@gmail.com

Redactie:
Hetty van den Eijk
062117574
E-mail: hetheksje46@gmail.com

Erevoorzitter:
Joop van den Eijk

Uitgave van de IPA-district Rotterdam.

Dit district omvat de politie-eenheid Rotterdam en de in dat gebied liggende onderdelen van de Koninklijke Marechaussee en de Landelijke Eenheid (divisies Spoorwegpolitie en politie te water).

Versijnt 4x per jaar en wordt verspreid onder adverteerders, relaties, leden en alle bekende politievestigingen in het gebied.

Adres IPA Rotterdam/Redactie:

Veilingweg 66
3034 KB Rotterdam

Uitgeverij en verantwoording advertenties:

Clappers & Vlieger Media
Industrieweg 94
7202 CB Zutphen
Telefoon: 0575-473881
E-mail: info@clappers-vlieger.nl
Internet: www.clappers-vlieger.nl
Vormgeving en DTP: Fabian Clappers

Drukkerij:

Veldhuis Media, Kanaaldijk Oostzijde 3,
8102 HL Raalte

<http://rotterdam.ipa-nederland.nl>

Anmelden als lid: aanmeldingsformulier downloaden op de site van IPA-Nederland en te verzenden aan de ledensecretaris

Jan van de Woestijne
Mgr. W.M. Bekkerslaan 8
3141 SK Maassluis
Contributie: € 30,00 per jaar
IBAN: NL24RABO03364964
t.n.v. Penningm. Intern. Police. Assoc. distr. Rotterdam

Inleveren Kopij: via E-mail

hetheksje46@gmail.com
Tekst, illustraties en foto's afgedrukt bijleveren en/of apart digitaal bestand.

Neem bij twijfel tevoren contact op met redactie.
Gemiddelde sluitingsdatum voor de 5e van de maanden:
maart, juni, september en december.

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, gekopieerd of gepubliceerd zonder uitdrukkelijke toestemming van de eindredactie. Op de logo's van de IPA en gepubliceerde foto's en illustraties die het teken © vertonen rust het copyright.

Informatie IPA Rotterdam	1
Inhoud/Activiteiten	3
Beste leden	3
Contactpersonen	5
Van de voorzitter	7
Luier verschonen	8
Oma Jopie Suikerklontje	9
Terug in de tijd	11
Ik ben een trotse politieagent	13
Poolse bende in het groene hart	17
Trouwe honden	19
Corona over de grenzen	21
Geweld op afstand	23

Activiteiten

Sinterklaasbingo

In verband met het Corona virus kan de Sinterklaasbingo helaas geen doorgang vinden.

Nieuwjaarsreceptie

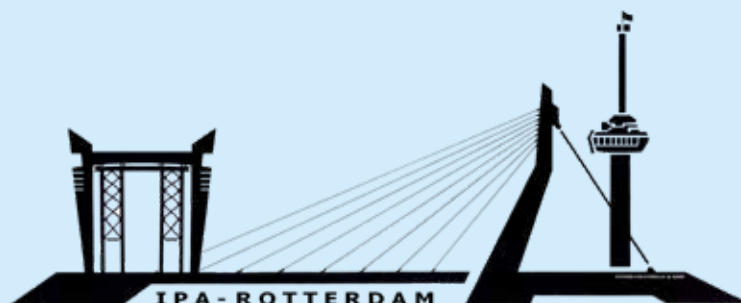
Ontmoetingscentrum Prinsenhof
Bramanteplein 2 Rotterdam
Zondag 3 januari 2021
14:30 uur inloop (onder voorbehoud)

Dit is mijn allereerste voorwoord ooit, en mijn probleem begon al bij de aanhef. Wat is beter, beste leden, of toch lieve leden? Alhoewel lief kan ik niet schrijven, want alhoewel ik vele van u ken, zijn er nog veel meer leden die ik nog nooit heb gezien. Geen idee dus of u lief bent. Dus toch maar gegaan met beste leden, ik hoop dat u zich daarin kunt vinden.

Voor ik verder ga wil ik eerst een immens groot dank je wel uiten aan het adres van Tim Dekker, die al die jaren het blad redactioneel en anderszins heeft verzorgd. Hij heeft ongelofelijk grote schoenen voor mij achtergelaten om te vullen. Gelukkig gaat hij me de eerste tijd helpen om ervoor te zorgen dat u uw blad kunt ontvangen, en dat er ook nog iets in staat. Ook daarvoor bij voorbaat mijn dank Tim. Ik wil echter de leden ook uitnodigen om me te benaderen als u vindt dat er iets anders moet, of als u tips heeft. En ik ben natuurlijk ook ietwat afhankelijk van u, de leden van IPA Rotterdam, om het blad iedere keer weer te kunnen vullen met kopij. U kunt dat mailen naar het adres in de colofon, graag de foto's als aparte bijlage mee sturen, dat werkt het prettigst.

Dan een heel klein voorstel stukje. Mijn naam is Hetty van den Eijk, en ik ben de dochter van oud- en inmiddels ere voorzitter Joop van den Eijk. Ik ben al vele jaren actief binnen IPA Rotterdam, en menig lid heeft mijn salades geproefd tijdens de barbecue en/of nieuwjaarsreceptie. Al tientallen jaren stond ik naast en achter mijn vader om te helpen en steunen. Mijn vader is inmiddels terug getreden, en de salades worden door de keukenstaf van Het Prinsenhof gemaakt. Dus toen mij werd gevraagd het blad te gaan doen, en zo toch affiniteit met de IPA te houden heb ik ja gezegd. Ook al zodat Tim eindelijk al zijn tijd kan spenderen aan het genieten van het leven samen met zijn Wil. Ik hoop dan ook van harte dat u als lid mij wilt voorzien van kopij voor dit mooie blad, ook al omdat wij van Rotterdam het blad nog altijd fysiek versturen en niet alleen per mail. Ook als u iets op de website wilt laten zetten of wilt delen kunt u het naar mij sturen. Dus kruip in de pen, of het toetsenbord en mail uw zielenroerselen, leuke anekdotes, ervaringen of toekomstige plannen als daar misschien leden aan deel kunnen nemen. Hopelijk is deze corona crisis ook snel voorbij en kan het bestuur weer leuke dingen gaan organiseren zodat we elkaar als leden ook weer in levende lijve kunnen gaan zien. Ik verheug me erop. Tot dan, don't be a stranger, en schrijf.

Groetjes,
Hetty van den Eijk

Contactpersonen I.P.A. Rotterdam

Regionale Eenheid Rotterdam Sectoren.

Rijnmond Noord. Maassluis – Vlaardingen

K. de Jong

Rotterdam Stad. B. Centrum

Henri Appeldoorn
henri.appeldoorn@politie.nl

Rotterdam Oost.

VACANT

Rotterdam Zuid. B. Feijenoord.

Jan Pots
jan.pots@politie.nl

Rijnmond Zuid B. Charlois.

Serdar Kilickaya
Serdar.kilickaya@politie.nl

Zuid-Holland-Zuid.

VACANT

Zeehaven.

Ayhan Akgul
ayhan.akgul@politie.nl

D.R.O.S.

Klaas Blokland
Klaas.blokland1@politie.nl

D.R.I.O.

Adam Esinga
adamelsinga@telfort.nl

D.R.R.

Johan de Wee
johan.de.wee@politie.nl

PDC Zuid – West

Christian Rappa
christian.rappa@politie.nl

Landelijke Eenheid.

Ap van der Werf
ap.van.der.werf@politie.nl

Handhaving – Stadsbeheer.
Gemeente Rotterdam.

Hans van der Geest
jcj.vandergeest@rotterdam.nl

Handhaving
Gemeente Schiedam

Remco Navarro
rf.navarro@schiedam.nl

Van de voorzitter *(door Ton Rappa)*

Dag IPA-vrienden

De eerste nieuwe uitgave IPA-blad van uitgeverij Clappers en Vlieger Media is uitgekomen. Het ziet er goed uit. Verder ben ik ook verheugd u mee te delen dat wij een compleet bestuur hebben inclusief, jawel eindelijk een secretaris Klaas Blokland. Tim onze jarenlange toeverlaat als eindredacteur gaat/heeft het stokje overgedragen aan een voor velen niet onbekende Hetty van den Eijk. Wel blijft hij betrokkene.

Ik ben er zeker van dat het met Hetty in redactie ook goed komt en de continuïteit inhoudelijk van ons Rotterdams magazine gewaarborgd blijft. Wil dus niet zeggen dat er op lauweren gerust kan worden. Daarom vraag ik onze redactie met jullie ervaringen en belevenissen door middel van kopij te overladen, zodat wij oud-collega's maar ook actieve collega's de leuke, spannende, emotionele maar ook leerzame momenten mogen meebeleven of er wat van mogen opsteken.

Ander belangrijk en niet weg te denken is, ons ledenaantal loopt terug. Komt dit door onze activiteiten of anders. Er blijven voldoende activiteiten landelijk maar ook bij ons te zijn waaraan je kunt aanhaken. Ik zou het fijn vinden als jullie de tijd nemen om de algemene website van IPA Nederland in te loggen met jou lidmaatschapsnummer. Let wel je moet een wachtwoord hebben of anders aanvragen. Na het inloggen kun je zien wat de diverse districten en wij organiseren.

Wel moet ik meegeven dat dit jaar door Corona geteisterd weinig activiteiten hun doorgang hebben kunnen vinden. Ook het komende jaar valt te bezien welke activiteiten op een door ons gewenste wijze doorgang mogen vinden.

Ik zie wel uit naar 19 september 2020. De barbecue die doorgaans goed bezocht werd kan helaas door de opgelegde Corona maatregelen niet doorgaan. Wel doorgang vindt het uitreiken van de oorkonde met versiersel aan 25- en 40-jarige IPA leden. Deze jubilarissen met hun partner wordt na het uitreiken als blijk van waardering een diner aanboden.

Ondanks ik de toekomst niet kan voorspellen is mijn dringende oproep, wordt ambassadeur voor IPA Rotterdam en breng een nieuw lid aan. Ons bestaansrecht hangt af van leden.

Servo Per Amikeco

J.M.A (Ton) Rappa
De voorzitter / Rotterdam
International Police Association
Netherlands Section
+ 31 (0)622072076

Luier verschonen *(Bron: Politie Rotterdam Oost)*

Een zaterdagochtend als assistent van de operationeel coördinator op het bureau in Capelle aan den IJssel. We weten nooit wat de dag gaat brengen. Maar ik vond het wel lekker om binnen te zitten, kon ik eindelijk eens wat achterstallig schriftelijk werk wegwerken. Nooit gedacht dat ik een poepluier zou verschonen.

In de ochtend komt er een melding van een jong mannetje dat alleen op straat loopt. Ik lees gelijk de melding mee. Veel is er niet bekend met betrekking tot het aantreffen van het mannetje. Ik kan dus ook niets uitzoeken voor de collega's op straat. We weten alleen een geschatte leeftijd, het ventje is iets van twee jaar. Wat doet een kindje zo vroeg op de zaterdagochtend alleen op straat? Er zal vast een verhaal achter zitten. De collega's worden ter plaatse niet veel wijzer. Maar wat verwacht je ook van een klein ventje. Misschien schrikt hij wel van die enge mannen in hun politie-uniform. Of straks barst hij wel in huilen uit. Maar ik ken de collega's die naar hem toe zijn gestuurd, en die twee gaan er een feestje van maken. Allebei hebben ze geen kinderen, maar dit gaat goed komen als ze hem meenemen naar het bureau denk ik. Want meenemen is het enige wat ze nu kunnen doen.

Zelf heb ik twee kinderen. Van wie er één in de leeftijd van twee is. Dus ik ben wel benieuwd wat voor stuiterbal hier straks binnenloopt.

Dan komt het mannetje binnen met zijn mooie donkere ogen, dikke bos haren en..... een natte broek. Vrolijk als hij is, zal hij vast een leuke rit hebben gehad. Hij mocht namelijk voorin op schoot. Maar ja die collega bij wie hij op schoot heeft

gezet, is niet de enige die een schone broek nodig heeft.

Ik roep het mannetje naar mij toe en ik merk dat ik ineens geen agent meer ben maar gewoon een papa. Wil je een filmpje kijken? Een bevestigende knik is het enige wat ik nodig heb. Ik open Youtube Kids op mijn telefoon, dan kan hij in ieder geval geen filmpjes bekijken die te eng zijn. De laatste die filmpjes heeft gekeken op mijn telefoon is mijn eigen zoontje. Dus de recente zoekresultaten moeten goed bevallen. Het mannetje swiped wat en kiest iets kleurrijks wat hem aanspreekt. Uiteindelijk klinkt het Daddy finger liedje. Degene die dit leest en kinderen in dezelfde leeftijd hebben weten precies wat ik bedoel. Dat lied blijft de rest van de dag in je hoofd zitten. Maar goed, hij is tevreden en ik kan gelijk kijken wat voor cadeau er in zijn luier wacht. Ik zie dat de luier veel te vol zit. Hij is niet voor niets doorgelekt. Ik denk gelijk die moet verschoond worden. Zoveel poep te lang op die tere billen, dat gaat zeer doen. Maar wij hebben geen luiers hier. En het is nogal vroeg om luiers te kopen.

Ik bel het ziekenhuis in de buurt. Ooit heb ik daar tijdens een nachtdienst babyvoeding gehaald dus daar ga ik geholpen worden. Ik krijg Thea aan de telefoon en gelijk kunnen we luiers en billendoekjes halen. "Kom maar langs en vraag maar naar Thea dan komt het goed" klinkt het aan de andere kant. Thea je bent geweldig denk ik. Hier is het mannetje mee geholpen.

Collega's komen terug met meer dan genoeg luiers. "Thea zei dat we dan gelijk maar wat op voorraad hebben" hoor ik ze zeggen. En dan komt de vraag wie gaat deze klus klaren? Ach denk ik, ik doe het dagelijks dus ik kan het bijna met mijn ogen dicht. Waar ik al bang voor was, is al gebeurd. Kapotte billen omdat deze luier véél eerder verschoond had moeten worden. "Auw, auw' schreeuwt het mannetje. Zullen we een liedje zingen vraag ik en ik zie zijn bolletje knikken. En daar ga ik dan: "Olifantje in het bos.....". Het helpt en na wat gestuntel (het is toch anders dan thuis) is het mij gelukt. Broekje weggoaien dan maar want die is te vies om weer

aan te trekken. Gelukkig is het een mooie dag dus koud heeft hij het niet. Maar hoe nu verder? Want de ouders hebben zich nog steeds niet gemeld en wij zijn ook niet veel wijzer geworden. Ik weet dat we druk zijn maar hij moet wel bezig gehouden worden. Ik vraag of hij een ijsje wilt (schot in de roos natuurlijk) en even later loopt een blij kind met servetten in zijn kraag gepropt als slab een ijsje te eten. Even kijken bij de burens van de brandweer en de ambulancedienst. Beetje spelen en rennen. We hebben het wel gezellig zo samen.

Verder knutsel ik een armbandje in elkaar van een touwtje en een rietje en print wat kleurplaten uit. Collega's trekken hun tassen open en hij is binnen de kortste keren overladen met koekjes en pakjes drinken. Maar waarom mist niemand dit mannetje? Uiteindelijk komt er na aanleiding van burgernet een melding binnen van een woning waar de voordeur open staat. En dat is ook nog eens in de

buurt van waar het mannetje is gevonden.

Nu gaat het niet lang meer duren hoop ik. Ik knutsel en kleur met wat collega's er vrolijk op los. Als ik naar het toilet wil, vindt hij het maar niks dat ik weg ben. Hij loopt mij zelfs achterna tot in het toilet. Het is net alsof ik thuis ben. Met kleine kinderen zit een rustig toiletbezoek er nooit in. Is hij nu al op mij gesteld denk ik. Ik stuur hem weg met de belofte dat ik snel weer terug ben.

En dan ineens zijn we er uit waar hij thuis hoort. De nodige zorg schakelen wij in en hij wordt opgehaald aan het bureau. Ik zwaai naar hem en hij neemt zijn opgeblazen latex handschoen, die hij voor ballon aanziet, met zich mee. Een kind heeft niet veel nodig. Vooral heel veel liefde, genoeg te eten en af en toe een schone luier.....

Oma Jopie Suikerklontje *(Bron: Bereden Brigade Rotterdam)*

Ze kwam trouw elke thuiswedstrijd van Feijenoord suikerklontjes aan de paarden geven, mevrouw Schouten. En de ruiters kregen een reep chocolade in hun handen gedrukt: "Wel samen delen hoor!"

En dat heeft ze achtentwintig jaar gedaan. De paarden die regelmatig bij de Kuip werkten, zagen haar uit de verte al aankomen. De Bereden Politie heeft haar al die jaren ook in hun hart gesloten. Zo hebben de ruiters vele jaren geleden geld bij elkaar gespaard voor een fiets met een lage instap. Omdat op- en afstappen niet zo soepel ging. Later kwam ze met haar scootmobiel toen fietsen niet meer ging.

We hebben haar in het zonnetje gezet bij ons honderdjarig bestaan in Ahoy. En bij de reünie ter ere van het honderdtwintig jarig bestaan van stal Rotterdam was ze onze eregast. Ook haalden we met oma Jopie regelmatig de media. Op tv en in de kranten! Niet alleen wij waren fan van deze unieke vrouw. Iedereen hield van haar. Toen ze niet meer

naar ons kon komen, gingen we bij haar regelmatig langs. Mooie verhalen over vroeger en altijd belangstelling voor ons, het politiewerk en met name de paarden. Toen ze werd opgenomen in het verpleegtehuis werd een bezoekje aan het raam geregeld.. De negenennegentig jarige oma Jopie vond het prachtig om de politiepaarden weer te zien. Politiepaard Bono heeft gelijk de ramen "gezeemd" en we hebben nog meer bewoners blij verrast met ons bezoek. Kleine moeite...groot gebaar. Helaas is mevrouw Schouten kort daarna overleden. We zullen haar enorm missen en bedanken haar voor alles.

Terug in de tijd *(door Johan Spinhoven)*

“Johan kijk jij nog weleens achterom in de tijd,? of filosofer je weleens over iets wat er had moeten plaatsvinden?”

Natuurlijk doe ik dat, maar je wordt er af en toe wel melig van hoe ze dat op tv doen.

We hadden nu in halve finale kunnen staan bij Ek voetbal of we staan nu op een lege berg te wachten op de tourkaravaan. Ondertussen wordt op de achtergrond een accordeon bespeeld, hotclub 69.

Ja, dames en heren welkom bij NOS langs de lijnen we schakelen nu over naar... naar wie eigenlijk? Of oude beelden laten zien , we gaan nu terug in de tijd, andere tijden sport .

Het had allemaal zo mooi kunnen zijn, meest gehoorde kreet van 2020.

“Jij had toch ook veel te vertellen over je tijd bij de Kmar?” hoor ik zo vaak.

Inderdaad daar is veel over te vertellen. om te beginnen in 1976, 3 maart om precies te zijn, dat was periode waarin niks geen gezeur was over privacy, je had gewoon je registratienummer 55.07.16.445 en daar zeker niet over gaan ouwehoeren, accepteren! Maar dan komt halverwege 2020 de vraag. “Johan zou jij naar square in Apeldoorn kunnen komen?” De “wacht” liet mij trouwens gewoon door,” de wacht: “u komt mij heel bekend voor, bent u.....” ik zie hem zijn jasje goed doen en denkt bij zich zelf... ik zou toch zweren dat.....

Terwijl ik daar sta gaan mijn gedachte terug naar de plunjebaal, die moest je overigens eerst gaan halen en daarna gewoon omkieperen om te kijken of alles wel klopte. wat zou dat toch mooi zijn geweest als..... (inderdaad als dat digitaal had gekund i.p.v. afvinken met een potlood).

Al deze verhalen gaan beslag krijgen in een serie welke een programmaker wil gaan maken over mij, de knapste jongen van de Kmar!
We zijn er bijna!

O ja, ter afsluiting, voor degenen die nu lopen te zeuren over de temperatuur (nu 34 graden te Breda) heb ik nog wat, zomer 1976 juli zo heet, met kleding, binnenhelm, zware hoge veldlaarzen, koppel om in een drietonner (SUV bestond niet!) naar de hei om de brand bij Arnhem te blussen, gevoelstemperatuur, 55 graden, ach we deden het gewoon.

Had hart niet in je sodemieter om te klagen over die hitte, ondertussen roep ik nu naar mijn vriendin Helma. “Schat staat de Bokma koud?”

Johan Spinhoven voor toevoegingen of opmerkingen:mjsports.nl@gmail.com

Ik ben een trotse politieagent *(Bron: Politie Perikelen)*

Ik ben diegene die tegen ouders zei dat hun kinderen na het stappen nooit meer thuis zouden komen omdat zij bij een auto ongeluk om het leven waren gekomen. Ik ben diegene die tegen een vrouw zei dat ze haar man nooit meer levend terug zou zien omdat hij onderweg op de fiets een hartaanval had gekregen. Verschillende keren was ik diegene die het slechte nieuws kwam brengen. Gelukkig ben ik ook diegene die vermiste kinderen zocht, terug vond en naar een veilige plek kon brengen.

Ik ben diegene die de dronken man van straat pakte, naar een onderkomen bracht en stonk naar de zeik omdat deze man alles had laten lopen. Ik ben diegene die met uw burens sprak omdat de muziek te hard stond, zij ruzie hadden of lelijk hadden gedaan tegen uw kinderen. Ik ben diegene die u belde omdat u het zelf niet op kon lossen. Ik ben diegene die uw man aanhield omdat hij u door het huis sloeg en die tegen uw kinderen moest zeggen dat hun vader voorlopig niet thuis zou komen.

Ik ben diegene die de aangifte opnam omdat uw dochter door haar oom was misbruikt en die hem vervolgens aanhield. Ik was diegene die vele van dit soort aangiften heb opgenomen omdat kinderen, familieleden of gewoon willekeurige vrouwen het slachtoffer waren van de behoeften van seksuele

predatoren. Ik ben diegene die dag in dag uit kinderporno bekeek en beschreef om te kunnen achterhalen wie de slachtoffers waren.

Ik ben diegene die verschillende malen bij nacht en ontij werd gebeld omdat de ene crimineel de andere crimineel doodschoot, de hersens in sloeg, neer stak of ontvoerde. Ik ben diegene die uw dochter vanaf een afstand midden in de nacht in een achterbuurt naar huis begeleidde omdat ik niet zou willen dat haar iets zou overkomen. Ik ben diegene die uw verdwaalde Belgische bezoekers midden op een industrie terrein in de stromende regen hielp een band te verwisselen en ze weer de weg wees. Ik ben diegene die jubilarissen onderweg naar hun eigen feest in de dienstauto plaatste en ze vervolgens naar hun feest bracht omdat ze met panne stonden. Ik ben diegene die uw vader hartmassage gaf en om hem tegen beter weten in hem weer probeerde tot leven te brengen. Ik ben diegene die ontelbare vuurwapens van straat heb gehaald, vaak in gevaarlijke situaties mijn vuurwapen heb gepakt en één keer heb geschoten. Ik ben diegene die bij Brandersfeesten, Feyenoordrellen en andere evenementen als platte pet stenen stond te happen omdat rellen tegen de politie er nou eenmaal bij hoort.

Ik ben een trotse politieagent *(Bron: Politie Perikelen)*

Ik ben diegene die verrotte lijken ben tegen gekomen, wadend in de maden, omdat zij te lang langan doordat niemand naar hen om keek en zij door niemand werden gemist. Ik ben diegene die gevallen oude mensen weer in hun stoel hees of naar bed bracht omdat zij niemand anders dan de politie konden bellen. Ik ben diegene die uw kind die een overdosis of verkeerde drugs had gebruikt bij stond. Ik ben diegene die springers en verhangingen moest onderzoeken en die zag wat een sprong van een hoge flat met een menselijk lichaam doet.

Ik ben diegene die in een fractie van een seconde verkeerde beslissingen heb genomen en die met onvoldoende kennis een onterechte aanname deed. Ik ben diegene die dacht dat u verdachte was terwijl u achteraf slechts een getuige was en ik was diegene die bij uw thuis kwam om alles te doorzoeken terwijl dat achteraf niet juist was. Ik ben ook diegene die zich op een gegeven door de organisatie verlaten voelde maar door ging. Ik ben diegene die kritisch op diezelfde organisatie is maar ook mag zijn. Ik ben ook diegene die een foute grap maakte en er om lachte. Ik heb met foute collega's gewerkt en onderzoeken naar hen gedaan. Ik ben diegene die ook in de toekomst nog fouten en verkeerde keuze zal maken.

Ik ben diegene die met een mooi team van politieagenten andere politieagenten opvang omdat zij door het meemaken van te veel doden, reanimaties, geweld of mensonterende zaken PTSS en/of een Burn Out hebben opgelopen. Ik mag zorgen dat deze collega's met mentale overbelasting weer de weg kunnen terugvinden omdat zij het gevoel hebben door iedereen in de steek te zijn gelaten. Ik ben diegene die tegen hun mag zeggen dat zij voldoende gegeven hebben. Ik ben diegene die afscheid van collega's heb genomen omdat zij door geweld om het leven werden gebracht.

Ik ben diegene die nu ruim 32 jaar politie agent is en met trots dit vak uitoefen. 32 jaar waarin ik de organisatie en de maatschappij heb zien veranderen.

Een verandering waarin gewone autodeuren gepantserd werden, een kogelwerend vest, pepperspray en uitschuifbare wapenstok aan mijn dagelijkse tenue werd toegevoegd. Decennia van verandering waarin geweld tegen politieagenten toenam en respect veranderde in minachting. 32 jaar waarin ik met mooie, gedreven en betrokken collega's keer op keer op ieder moment van de dag er voor jou was. 32 jaar waarin ik gezien en ervaren hebt dat de politie als organisatie fouten maakt maar ook van zijn fouten leert. Een organisatie die als geen andere organisatie zijn fouten etaleert en zijn best doet om met iedereen aansluiting te zoeken.

Na 32 jaar ben en blij ik die trotse politieagent en noem ik mijn collega's mijn blauwe familie. Dit omdat ik ervaren heb dat veruit het merendeel van hen waakzaam, dienstbaar en integer zijn. Daarom doet het mij pijn wanneer wij als racisten, niet integer, vooringenomen of agressief worden weggezet. Doet het mij pijn als de maatschappij waarvoor ik al 32 jaar knok mij en mijn collega's keer op keer laat vallen, veroordeelt en ons via gemanipuleerde filmpjes in een kwaad daglicht wegzet. Doet het me pijn wanneer collega's belaagd worden en ik de volgende getraumatiseerde agent moet opvangen omdat mensen zich niet willen en kunnen beheersen.

Na 32 jaar ben en blij ik die trotse politieagent. Ondanks die pijn zal ik en zullen wij er altijd voor je zijn. Ondanks dat wij keer op keer veroordeeld worden en onze collega's dagelijks worden belaagd zullen we je helpen. Wij zullen komen wanneer je belt. Wij zullen je bijstaan wanneer je hulp nodig hebt en je bevrijden uit de handen van je criminele vrienden. Wij zullen je weggelopen kinderen zoeken, je aangifte opnemen en je zonder vooroordelen tegemoet treden. Ongeacht wie of wat je bent, hoe je naar ons kijkt en hoe je ons behandeld hebt. Dat is waarom wij bij de politie zijn gegaan en ik na 32 jaar nog steeds met trots kan zeggen dat ik politieman ben.

Poolse bende in Groene Hart *(Bron: Politie Krimpenerwaard)*

Tijdens een actiedag op 23 juni hebben politie en justitie een criminele organisatie opgerold die opereerde vanuit het Groene Hart. De bende hield zich bezig met de smokkel van drugs in de reservebanden van vrachtwagens. Er zijn tien personen met de Poolse nationaliteit aangehouden. Negen van hen zitten vast.

Volgens het Openbaar Ministerie heeft de criminele organisatie zich minstens twee jaar bezig gehouden met de smokkel van hard- en softdrugs vanuit Nederland naar andere landen, waaronder Frankrijk, Engeland, Spanje en Noorwegen. Hun werkwijze bestond eruit dat zij reservebanden van vrachtwagens vulden met drugs, die in een busje naar parkeerplaatsen langs de snelweg reden en daar plaatsten onder vrachtwagens. De chauffeurs van de vrachtwagens zaten in het complot.

Het onderzoek van de Haagse politie liep al geruime tijd. Toen daaruit bleek dat er een drugssmokkel werd voorbereid, heeft de Duitse douane op verzoek van de Haagse politie een vrachtwagen gecontroleerd. Zij vond daarbij zo'n tweehonderd kilo hasj en veertig kilo cocaïne. Hierop besloten politie en OM in Nederland om tot aanhoudingen en doorzoekingen over te gaan.

250.000 euro in contanten

Tijdens de actiedag werden zes panden doorzocht in Bodegraven, Woerden, Waddinxveen, Alphen aan de Rijn en Bergambacht. Daarbij zijn tien Polen in de leeftijd tussen de vijfenveertig en vierentwintig jaar aangehouden. Ook werden honderden kilo's softdrugs aangetroffen, tientallen kilo's harddrugs, circa tweehonderdvijftig duizend euro in contanten en diverse wapens (waaronder vuurwapens).

Na de aanhouding zijn de verdachten 'in volledige beperkingen' geplaatst. Dat betekent dat zij alleen met hun advocaat contact mogen hebben. In die fase is het Openbaar Ministerie terughoudend in de woordvoering.

Voorarrest

De raadkamer van de Haagse rechtbank heeft het voorarrest van negen van hen met negentig dagen verlengd. Zij worden verdacht van drugsbezit en -handel, witwassen, wapenbezit en deelname aan een criminele organisatie. Ook heeft het Openbaar Ministerie de beperkingen opgeheven. Dat is voor het Openbaar Ministerie reden nu naar buiten te treden.

Trouwe honden *(Bron: Politie.nl/blogs – Politie medewerker Anita)*

Met regelmaat komen ze tijdens openingstijden binnenwandelen of zie ik ze al zitten wachten voor de ingang van het politiebureau: de zwervers en de daklozen.

Ze komen op hun gemak binnen. Kijken even peilend naar de balie en lopen dan naar de koffieautomaat in de publieke hal voor een warm bakje koffie of chocolademelk. We laten ze meestal gewoon met rust. En zij ons. Zij genieten van hun warme drankje en wij bieden ze even de ruimte om dat te doen. Soms mompelen ze in zichzelf en soms houden we een praatje over koetjes en kalfjes.

Op een vroege zondagochtend zie ik haar binnenkomen. Ik ken haar niet, maar door haar uiterlijk plaats ik haar gelijk in het vakje 'dakloze'. Ze heeft vele lagen kleding aan en een gerafelde gebreide muts op haar hoofd waar haren onderuit pieken. Van haar handschoenen zijn de toppen afgesleten, waardoor ik haar afgebrokkelde vuile nagels zie. Naast haar lopen twee prachtige herdershonden. De honden horen bij haar en zien er gezond en goed verzorgd uit.

In plaats van naar de koffieautomaat te lopen komt ze naar mij toe. Ik vraag haar of ik kan helpen. De vrouw zucht diep en ziet er neerslachtig uit. Ze blijft stil naar beneden kijken en ik weet even niet wat te doen. Na een moment van stilte besluit ik achter

de balie vandaan te komen om koffie voor ons allebei te tappen uit de automaat. Ik nodig haar uit om even samen in de publieke hal te gaan zitten.

Ik vraag nogmaals wat het probleem is en de vrouw vertelt me dat ze niet meer weet waar ze een plek voor haar en haar honden kan vinden. Dat vind ik vreemd want nu het kouder is, is op verschillende plaatsen

extra opvang geregeld voor de daklozen. De vrouw vertelt dat ze overal al is geweest, maar dat ze samen met haar honden nergens welkom is.

In een paar korte zinnen vertelt ze mij hoeveel ellende en verdriet ze al heeft meegemaakt. Hoe haar leven zoal is verlopen. Ze is veel kwijtgeraakt. Haar honden zijn altijd bij haar gebleven, trouw tot op het bot. Alles deelde ze met hen en ze houden elkaar warm in koude nachten. Nooit zou ze haar honden wegdoen, ook niet voor een warme plek in de opvang. Maar ze is moe en koud. En verdrietig dat het haar niet lukt om samen met haar honden onderdak te vinden.

Ik besluit voor haar rond te gaan bellen in de hoop dat ik iets geregeld kan krijgen. Maar helaas lukt het ook mij niet. Bij alle instanties wordt het beleid streng doorgevoerd. De vrouw is welkom, maar haar honden niet. En de honden naar het dierenasiel brengen, dat is voor de vrouw geen optie. Nooit zou ze afscheid van hen nemen.

Hoe frustrerend ook, ik kan niks meer voor haar doen. Ik laat haar nog even opwarmen en geef haar een tweede kop koffie. Hierna gaat het drietal weer op pad. Met gemengde gevoelens laat ik haar gaan. Ik hoop dat ze snel een fijn thuis vindt, mét haar trouwe honden!

Corona over de grenzen *(door Hetty van den Eijk)*

We hadden dit jaar, net als zovele andere Nederlanders, uitgebreide vakantieplannen die we hebben moeten opschorten. Omdat we toch wel een poosje weg wilden hebben we onze reservering van een vakantiehuis in Oostenrijk laten staan. Geen hotel, eigen woonruimte dus geen gedoe met afstand houden van andere medebewoners of zoiets. We vonden het te ver om er in een keer naartoe te rijden, dus boekten we onderweg twee overnachtingen, eentje in Duitsland en eentje net over de grens in Oostenrijk.

Voordat we vertrokken hebben we ons, voor zover mogelijk, verdiept in de lokale corona maatregelen en regelgeving. In Duitsland is dat lastig, dat wisten we al omdat mijn partner Duitser is en we dus dagelijks het nieuws aldaar volgen. Iedere deelstaat heeft zo zijn eigen regels, die flink af kunnen wijken van de regels van de deelstaat er pal naast. We zorgden dus voor voldoende mondkapjes en desinfecterende handgel. Ook houden we ons gewoon aan de anderhalve meter sociale afstand die hier in Nederland geldt, ongeacht waar we zijn, of we doen onze uiterste best deze afstand te houden. Dat is onderweg bepaald niet makkelijk.

Het begint al op de parkeerplaatsen en Raststätten onderweg. Mondkapje op, via de eenrichtingsweg naar binnen, afstand houden, mensen ruimte geven. Maar er rennen kinderen tussendoor die zich van geen corona bewust zijn, met paniekerige moeders er achteraan, die op dat moment wel

iets anders aan hun hoofd hebben dan afstand houden. Ook bij de kassa als je een kopje koffie wilt is het oppassen geblazen, want vele medeweggebruikers denken dat twintig centimeter ongeveer hetzelfde is als anderhalve meter. Had op die momenten ook geen enkel probleem met mijn mondkapje, want het kan schijnveiligheid zijn, het voelde toch beter.

Op het eerste overnachtingsadres aan de Duitse Weinstrasse, werden de regels heel stringent opgevolgd.

Registratieformulieren, afstand houden, mondkapje op in openbare ruimten, en het personeel droeg ook allemaal een mondkapje, ook in de keuken. Overal stonden ook houders met desinfectie gel voor algemeen gebruik en de tafels stonden allemaal op ruime afstand van elkaar. Goed geregeld dus.

De tweede nacht in Oostenrijk was compleet anders. We stapten binnen met mondkapjes op en werden vreemd aangekeken. "Die onzin doen we hier niet aan, hier is geen corona" werd ons verteld. Hier was het ook alsof er niks aan de hand was en is, het was als altijd. Gezellig biertje doen, alle tafels vol, niks geen desinfectie, en nergens een mondkapje te zien. Wat ons opviel was dat er ook eigenlijk geen controle was, geen Politie of Handhaving diensten te zien. De enige Politie die we in heel Oostenrijk hebben gezien was voor de controle van de autobaan vignetten bij de diverse tunnels waarvoor ook nog flink in de buidel getast moest worden. Niet voor het vignet, maar wel de tol voor de tunnels.

In Karinthië, aan de Weissensee, was er nauwelijks corona volgens de eigenaresse van het gehuurde appartement. Zij liet zich wel, op kosten van de Oostenrijkse toeristenbond wekelijks testen. Je moest een mondkapje op als je ergens naar binnen ging, bijvoorbeeld een winkel of restaurant.

Corona over de grenzen *(door Hetty van den Eijk)*

Eenmaal aan tafel mocht het mondkapje af. Bij het ene restaurant droeg het personeel wel zelf een mondkapje, bij het andere niet. Het was dus echt goed kijken wat er op de deur stond aan regels om te weten wat je wel en niet moest doen. Op de Großglockner was het helemaal een lachertje, het zag er zwart van de mensen, allemaal kort op elkaar, geen mondkapjes, en geen controle.

Terug via Duitsland, mondkapjes overal waar je naar binnen wilde, en dan weer in Nederland waar

nergens een mondkapje te zien is. Overigens zijn we onderweg heel veel bussen tegengekomen waar niemand een mondkapje op had, ook van de Duitse busmaatschappijen niet. Dus er zijn veel regels, waar meerdere mensen zich aan houden, en evenzovele niet. Wat is wijsheid? Ik heb werkelijk geen idee, maar ik houd me maar netjes aan de regels en hoop dat ik zo mijn steentje bij draag aan de controle van het virus. In Nederland, en over de grenzen.

Geweld op afstand *(Bron: Opportuun)*

Hij was het niet geweest. Een ander moet zijn computer gehackt hebben om een Facebook-profiel aan te maken van een fictief minderjarig meisje. Het was natuurlijk de hacker die vervolgens die valse identiteit gebruikt heeft om twee jongens ertoe te verleiden filmpjes te sturen waarop zij zichzelf bevredigden. Dat verdachte geprobeerd had om als fictief meisje een van de jongens tot een seksafpraak te verleiden, klopte ook al niet. Hij had de jongen alleen willen ontmoeten om hem voor de gevaren van het internet te waarschuwen. Het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden geloofde er niets van. Het hof wees erop dat er niet alleen gebruik was gemaakt van de internetverbinding van verdachte, maar ook van zijn telefoon en zijn e-mail. Op een bij hem aangetroffen USB-stick stonden bovendien foto's en de filmpjes van de jongens. Verdachte werd veroordeeld voor de strafbare feiten verleiding van een minderjarige en grooming. Het hof legde behalve een jaar gevangenisstraf ook een onvoorwaardelijke TBS-maatregel op.

Dan resteerde voor het hof nog de vraag hoe lang de TBS maximaal zou kunnen duren. In beginsel is dat vier jaar, maar wanneer de TBS is opgelegd voor geweldsmisdrijven kan de rechter bepalen dat er geen begrenzing is; de TBS is dan ongemaximeerd.

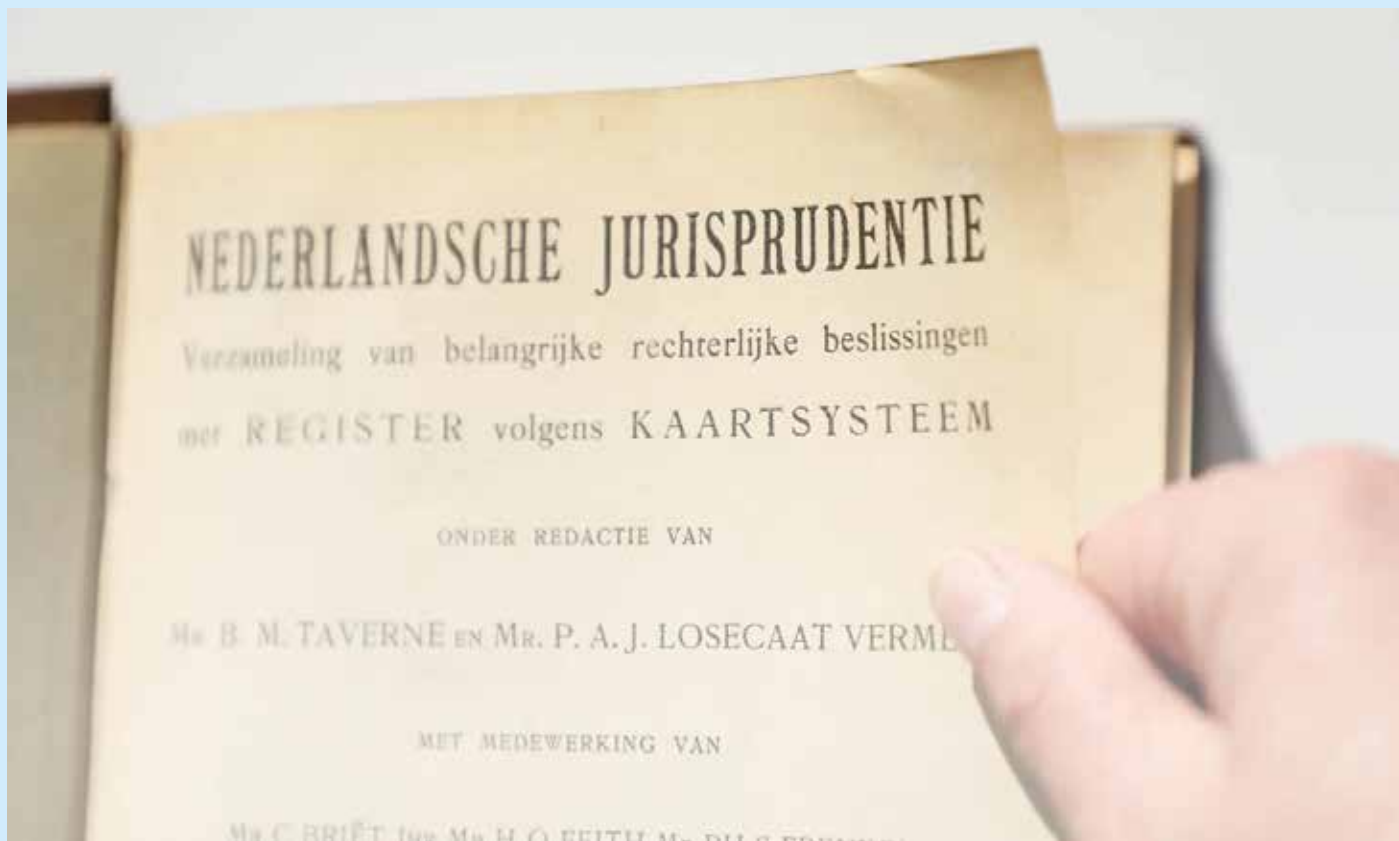
Het hof Arnhem-Leeuwarden vond dat de misdrijven waaraan verdachte zich schuldig gemaakt had van dien aard waren dat de duur van de TBS onbegrensd diende te zijn.

Verdachte was het daar niet mee eens en stapte naar de Hoge Raad. Daar klaagde hij dat de strafbare feiten waarvoor hij veroordeeld was geen geweldsmisdrijven waren en dat hij de slachtoffers ook met geen vinger had aangeraakt. De TBS zou dus niet langer dan vier jaar mogen duren.

In het algemeen wordt gezegd dat ongemaximeerde TBS alleen bij geweldsmisdrijven mogelijk is, maar de wet is ruimer dan dat. Die spreekt van een misdrijf dat is gericht tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen. Dat betekent dat ongemaximeerde TBS ook opgelegd kan worden voor misdrijven die zich zonder fysiek geweld kunnen voordoen. Een voorbeeld uit de rechtspraak is een brandstichting waardoor levens in het gevaar zijn gebracht. Het is zonneklaar dat het maken van kinderporno een delict is waarvoor ongemaximeerde TBS mogelijk is. Maar uit rechtspraak van de Hoge Raad kan men afleiden dat dat voor het bezit van kinderporno niet zonder meer het geval is. Bij een delict als belaging (stalking) zal de rechter die

Geweld op afstand *(Bron: Opportuun)*

een niet-gemaximeerde TBS wil opleggen duidelijk moeten motiveren waarom de onaantastbaarheid van het lichaam van het slachtoffer gevaar heeft gelopen. Bij belaging gaat het immers vooral om de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer en die kan verregaand geschonden worden zonder dat de onaantastbaarheid van het lichaam in het geding is geweest.

Wat betekent dit alles voor de online verleiding tot ontucht in de zaak met het 'neptiernermeisje'?

Het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden had geoordeeld dat wat verdachte met de jongens had gedaan (filmpjes van zichzelf laten maken en die met verdachte delen) "onmiskkenbaar had geleid tot een schending van de onaantastbaarheid van het lichaam".

De Hoge Raad haalt de wetsgeschiedenis erbij. Toen de regels over de maximering van de TBS werden ingevoerd, zei de wetgever dat het verleiden van minderjarigen tot ontucht (art. 248a Sr) als 'geweldsmisdrijf' kon worden beschouwd. Vervolgens werd dat art. 248a Sr zo gewijzigd dat duidelijk was dat ook verleiding op afstand, bijvoorbeeld via het internet, strafbaar was.

Tegen die achtergrond kan de Hoge Raad het oordeel van het gerechtshof billijken. Er is dus geen fysieke nabijheid en lijfelijk contact nodig om van een 'geweldsmisdrijf' te kunnen spreken.

